

DOINA
MUNTEANU

anul I, Facultatea de Jurnalism
și Științe ale Comunicării, USM

ciudat

picturi de ceață
pe diafragma existenței
și-n fiecare dimineață
ploaie cu antitandrețe
pași pierduți în umbre
umbre pierdute-n lumină
în aceste jocuri sumbre
mă simt pe strategii stăpână
de ochi agățate
gânduri – pendule
și prin geamuri sparte
vântul mi le fură
copiii uitării stau în ploaie
și ploaia le roade pielea
viața e o nonculoare
nimicul – averea

gramatică

subiectul existenței mele tu
te împodobesc cu predicate de
lumină
și-n jocul umbrelor
m-ascund nebună de priviri
creieru-mi împăienjenit
se zbate-n mucegai de iubiri
ale timpului trecut concret
iubiri șterse și în același timp
neîncepte
viitoare

și scriu

am murit ieri nu mi-a rămas decât nimicul
și-un greu miros de timp ah timpul
ce trece ca furtuna și-mi răvășește părul
ce mușcă din iubiri și vise ce spulberă ființa
de ieri nu mai respir mi-am împușcat plămânelul
și-n piept durere simt întunericul – stăpânelul
iar stropi de ploaie grea îmi supără geamul
și fi-voi fulg de nea sau doar noroi la anul
ieri am murit cântați-mi funebrul marș nu plângeți
ci din cavoul meu ideile le strângeți
căci mai gândesc cadavru cu gânduri vii
ce strigă urlă cheamă silabe tremurânde
din moartea mea clădiți a timpului capcană
și mă lăsați să zbor liberă pasăre pană
căci viața e un joc
sunt doar iluzii pierderi și sub acel sicriu
stau eu un mort și plâng și scriu

zile...

în care îți pare că lumea s-ar prăbuși
iar timpul cu suflete rănite se hrănește
în care nu mai poți iubi
clipa durerea în loc și-o oprește
ochii cu lacrimi se joacă
nu mai ești un îndrăgostit pianist
frunze mor pasări pleacă
spațiul de viață se dezbracă
și rămâi gol pe dinăuntru
șopot de frunze mut
îți sapi singur mormântul
în care să arunci trecutul
zile în care parcă trăind ai muri

Lângă mine

un cavou cu gândurile toate-n adormire
timpul un nimic și totuși doare
în doi eu și cu mine
spada mi-o înfig în coaste